

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 11Co/240/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4312217660
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Vargová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4312217660.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Vargovej a členiek senátu JUDr. Evy Šiškovej a JUDr. Marty Molnárovej, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika, v jej mene: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa zo dňa 31. 03. 2015 proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 24. februára 2015 č. k. 7C/101/2013-102 a o odvolaní navrhovateľa zo dňa 14. 05. 2015 proti uzneseniu Okresného súdu Nitra zo dňa 24. apríla 2015 č. k. 7C/101/2013-128, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e** .
Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 24. 04. 2015 č. k. 7C/101/2013-128 **p o t v r d z u j e** .

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, týkajúci sa uplatneného nároku na náhradu majetkovej škody v sume 2.099,56 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 419,91 eur, pričom o náhrade trov konania rozhodol tak, že odporcovi nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení svojho rozsudku súd prvého stupňa uviedol, že v predmetnej veci sa navrhovateľ domáhal náhrady škody, ktorú mu mal zapríčiniť exekučný súd svojim nelegálnym konaním (nesprávnym úradným postupom) z dôvodu, že o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol až dňa 31. 01. 2011 tak, že túto žiadosť zamietol. Nesprávny úradný postup navrhovateľ charakterizoval ako nevydanie rozhodnutia v zákonom stanovenej 15 dňovej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov a vykonanie úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok.

Po právnej stránke súd svoje rozhodnutie odôvodnil citáciou ust. § 4 ods. 1, písm. a/, bod 1., § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 3 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ust. § 41 ods. 2, písm. d/, § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov.

Súd prvého stupňa uviedol, že z exekučného spisu vedeného na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 11Er/651/2010 zistil, že žiadosť súdneho exekútora bola doručená exekučnému súdu dňa 05. 08. 2010, pričom exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu. Exekučný súd uznesením zo dňa 13. 10. 2010 č. k. 11Er/651/2010-11 zamietol jeho žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, proti čomu podal oprávnený odvolanie a z dôvodu späťvzatia odvolania odvolací súd svojím uznesením zo

dňa 27. 01. 2011 č. k. 5 CoE /3/2011- 32 odvolacie konanie zastavil z dôvodu späťvzatia odvolania. Exekučný súd uznesením zo dňa 09. 03. 2012 č. k. 11 Er 651/2010 - 40 exekučné konanie zastavil.

Súd poukázal na to, že v danej veci bolo exekučné konanie začaté spísaním zápisnice pred súdnym exekútorom, ktorého si oprávnený vybral, dňa 07. 06. 2010. V zmysle ustanovení Exekučného poriadku je na uvedenú vec potrebné aplikovať ustanovenia Exekučného poriadku v znení účinnom od 01. 06. 2010, t. j. lehota na vydanie poverenia ustanovená zákonom na 15 dní neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2, písm. c/ a d/. Ustanovenie § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 05. 2011 uvádza ako exekučný titul „vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmiere nimi schválené, pričom podľa názoru súdu je vyššie uvedené ustanovenie aj v tomto znení aplikovať aj na rozhodcovský rozsudok, ktorý v danej veci bol exekučným titulom, a preto v danej veci lehota 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí. Uviedol, že i keď od podania žiadosti o udelenie poverenia do rozhodnutia exekučného súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia síce uplynula určitá doba, počas uvedenej doby však exekučný súd nebol nečinný, keď vyzval súdneho exekútora, aby vyzval navrhovateľa - oprávneného na predloženie zmenky a dohody o vyplnení zmenky a následne skúmal formálnu a materiálnu stránku vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku, ktorý v danej veci bol exekučným titulom, a keď dospel k záveru, že tento trpí nedostatkami, na základe ktorých ho nie je možné považovať za materiálne vykonateľný exekučný titul, žiadosť o udelenie poverenia zamietol.

Otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR je kompetentný preskúmať len Ústavný súd SR, ktorý skúma porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov s ohľadom na konkrétne okolnosti každého prípadu jednotlivo, najmä podľa troch základných kritérií a to zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu (I.ÚS 41/12). Postup súdu z hľadiska zbytočných prietahov, teda súdne konanie, nie je oprávnený preskúmať všeobecný súd v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003Z. z., ale len Ústavný súd Slovenskej republiky na podklade ústavnej sťažnosti. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prietahov. V danej veci je nesporné, že žiadne konanie, v ktorom by bol posudzovaný postup exekučného súdu v exekučnom konaní z hľadiska zbytočných prietahov sa nevedelo, preto sa otázkou porušenia práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov nezaoberal. V ďalšej časti odôvodnenia svojho rozsudku súd prvého stupňa poukázal na ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, v zmysle ktorého je exekučný súd po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie povinný skúmať, či exekučný titul nie je v rozpore so zákonom, t. j. či bol vydaný orgánom, ktorý mal na to právomoc a či je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. V prípade, ak by exekučným titulom malo byť rozhodnutie orgánu, ktorý nemal právomoc na jeho vydanie, takéto rozhodnutie považuje teória i súdna prax za ničotné, teda z právneho hľadiska za neexistujúce a nikoho nezaväzujúce. V prípade, ak je predmetom rozhodcovského konania spor zo spotrebiteľského právneho vzťahu, aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybníť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd povinný skúmať, či nie sú dôvody neprípustnosti exekúcie vykonávanej na základe rozhodcovského rozsudku tak, ako tieto vyplývajú z ustanovenia § 45 Zákona o rozhodcovskom konaní, najmä existenciu a platnosť rozhodcovskej zmluvy a skutočnosti, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. V prípade ich zistenia súd musí žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuť.

Nevyhnutným predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu je protiprávny úkon, vznik škody, príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody. Škodou sa rozumie majetková ujma, ktorá vznikla fyzickej alebo právnickej osobe, je vyjadriteľná v peniazoch a spočíva v zmenšení reálne existujúceho majetku vrátane nákladov spojených so vznikom a zisťovaním škody. Protiprávne konanie orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci môže spočívať v nezákonnom rozhodnutí alebo v nesprávnom úradnom postupe, ktorý môže tiež spočívať v nesprávnom konaní alebo v konaní bez splnenia zákonných podmienok, ale aj v nekonaní (nečinnosti), či v porušení povinnosti uskutočniť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom určenej lehote, ako i nezákonnom zásahu do práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb. Z hľadiska príčinnej súvislosti je potrebné preukázať, že vznik určitej škody je bezprostredným následkom reálneho protiprávneho konania určitého konkrétneho

orgánu verejnej moci. Príčinná súvislosť predpokladá, že ide o také účinky protiprávneho konania, ktoré výlučne vyvolávajú vznik škody.

Zároveň súd prvého stupňa predmetným rozsudkom zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania, ktorého sa žalobca domáhal z dôvodu rozhodovania Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach, ktoré položil Okresný súd Prešov v konaní pod sp. zn. 7C/6/2010. Zamietnutie návrhu na prerušenie konania zdôvodnil tým, že v konaní pod sp. zn. 7C/6/2010 ide o úplne iný predmet konania na inom skutkovom základe a právnom dôvode, preto nepovažoval za potrebné vyčakať ukončenie tohto konania s tým, že rozhodnutie v uvedenej veci nie je významné pre toto konanie.

O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 OSP tak, že odporcovi, ktorý mal vo veci úspech náhradu trov konania nepriznal, pretože odporca si trovy konania uplatnil, ale žiadne trovy konania v zákonom stanovenej lehote nešpecifikoval.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonom stanovenej lehote odvolanie, v ktorom uviedol, že ako účastníkovi konania mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu, nedostatočne zistil skutkový stav a zároveň súdu prvého stupňa vytkol neúplne zistený skutkový stav veci, pretože súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a tiež bol toho názoru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K dôvodom odvolania bližšie uviedol, že zásadne namieta skutočnosť, že súd rozhodol v merite veci na základe „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je podľa názoru odporcu možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenie zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávosti súdneho rozhodnutia a takéto rozhodnutie musí byť zrušené. Súd bol jednoznačne pri svojom rozhodovaní viazaný ust. § 9 ods. 1 vyššie citovaného zákona v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. Súd svojím rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné.

Navrhovateľ zároveň namietal, že súd prvého stupňa vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Mal za to, že právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerance trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý bol z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného.

V ďalšej časti svojho odvolania navrhovateľ vytýkal, že súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd mal podľa neho aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda boli neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nebolo možné založiť meritórne rozhodnutie. Navyše, súd svojimi úvahami úplne negoval doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá bola základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú „mimosúdne“ faktory. Tento súd tiež uviedol, že „dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote“.

Navrhovateľ uviedol, že nechápe, aký vplyv na výsledok konania má skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpor exekučného titulu so zákonom. Podľa názoru navrhovateľa ide o prejav

nesústredenej činnosti súdu, kedy súd vyhodnocoval i také skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli.

V ďalšej časti svojho odvolania navrhovateľ uviedol, že ako dôkaz o vzniku škody predložil znalecký posudok č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave a týmto posudkom je jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na navrhovateľa negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku v posudku určenej výške. Pokiaľ súd v odôvodnení svojho rozsudku tvrdil, že navrhovateľ nepreukázal, že mu postupom exekučného súdu vznikla akákoľvek škoda, je zrejmé, že nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom, z ktorého vyplýva, aké konkrétne náklady navrhovateľ vynaložil v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Navrhovateľ požiadal o vypracovanie znaleckého posudku ešte 01. 03. 2013 a jeho vypracovanie je tak dôkladné a vzhľadom na množstvo spracovaných podkladov bolo tak zložitú, že trvalo viac ako rok. Táto skutočnosť je objektívna, ktorú navrhovateľ nemohol ovplyvniť a vzhľadom na plynutie premlčacích lehôt bol nútený svoje nároky uplatniť včas, a to i situácii, kedy vedel výšku škody určiť len odhadom, nakoľko nebol priestor na získanie znaleckého posudku. Navrhovateľ bol toho názoru, že v konaní boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody, a to vznik škody, existencia nesprávneho úradného postupu a príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou a škodou.

K návrhu na prerušenie konania navrhovateľ uviedol, že ak bol tento doručený súdu v čase predchádzajúcim nariadenému súdnemu pojednávaniu a bol podaný z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. Na podporu tohto svojho tvrdenia navrhovateľ poukázal na judikatúru krajských súdov (rozsudok Krajského súdu v Žiline v konaní pod sp. zn. 9Co/174/2014).

S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhovateľ žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Súd prvého stupňa dňa 24. 04. 2015 vydal uznesenie č. k. 7C/101/2013-128, ktorým navrhovateľovi uložil povinnosť, aby v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia zaplatil súdny poplatok za odvolanie, ktorý je 20,- eur podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov a zároveň navrhovateľa poučil, že ak súdny poplatok v určenej lehote nezaplatí, súd ho bude vymáhať.

Proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Namietal, že napadnuté uznesenie neobsahuje odôvodnenie, ani žiadne skutkové a právne dôvody, ktoré viedli súd k jeho vydaniu. Nedostatok odôvodnenia ako dôvod zrušenia uznesenia o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie podľa položky 7a konštatoval v množstve vecí i Krajský súd v Žiline (napr. uznesenie zo dňa 30. 07. 2013 v konaní pod sp. zn. 8Co 295/2013). Navrhovateľ uviedol, že podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Ako vyplýva z tejto definície spoplatneného úkonu, spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody, ale nie ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a pod., ako je tomu pri položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov. Konštatoval, že podal odvolanie proti rozsudku a nie žalobu. Súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku, preto navrhovateľ nemôže byť vyzvaný na platenie súdneho poplatku za podané odvolanie. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 03. 2007 v konaní pod sp. zn. 4 Cdo 39/2007, v zmysle ktorého „za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v Prílohe zákona č. 71/1992 Zb. (Sadzobník súdnych poplatkov) sa súdne poplatky nevyberajú; v takomto prípade poplatková povinnosť nevzniká a analogické určenie výšky súdneho poplatku neprichádza do úvahy“. Zdôraznil, že v prílohe zák. č. 71/1992 Zb. (Sadzobník súdnych poplatkov) nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Namietal, že poplatková povinnosť mu bola uložená v rozpore so zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z

registra trestov v znení neskorších predpisov v prípade, keď ju nemal. Ďalej uviedol, že použitie analógie legis je v prípadoch vyrubenia súdneho poplatku vzhľadom na čl. 59 ods. 2 Ústavy SR vylúčené. Ak je účastníkovi konania v rozpore s vyššie citovaným zákonom ukladaná poplatková povinnosť tam, kde ju nemá, predstavuje takýto zásah zo strany štátu spravidla i zásah do jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale rovnako tak porušenie čl. 12 ods. 1, no najmä čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy SR, podľa ktorého povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd. Ďalej navrhovateľ v podanom odvolaní poukázal na ust. § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. 09. 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 09. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. 09. 2012. V danom prípade bola žaloba podaná pred 01. 10. 2012, konanie sa teda začalo pred účinnosťou zák. č. 286/2012 Z. z. (ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 145/1995 Z. z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony), a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30. 09. 2012. Podľa ust. § 4 ods. 1, písm. k/ zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov platom do 30. 09. 2012 bolo konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené. Zároveň navrhovateľ v podanom odvolaní poukázal na to, že Okresný súd Komárno a Okresný súd Rimavská Sobota pristúpili k zrušeniu uznesení o uložení povinnosti zaplatiť súdy poplatkov za podané odvolanie podľa položky 7a (uznesenie Okresného súdu Komárno zo dňa 16. 10. 2013 v konaní pod sp. zn. 8C 842/2012 a uznesenie Okresného súdu Rimavská Sobota zo dňa 03. 01. 2014 v konaní pod sp. zn. 16C/174/2012). Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhovateľ navrhol, aby súd prvého stupňa podanému odvolaniu v celom rozsahu vyhovel a svoje napadnuté uznesenie zrušil bez náhrady a v prípade, ak tento postup prvostupňový súd nevyužije, žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie/výzvu v celom rozsahu zrušil bez náhrady.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 1 OSP), viazaný rozsahom a dôvodmi podaných odvolaní navrhovateľa, ako i súdom prvého stupňa zisteným skutkovým stavom (ust. § 212 ods. 1, § 213 ods. 1 OSP bez výnimiek uvedených v ust. § 213 ods. 2 až 7 OSP) a po zistení, že obe odvolania navrhovateľa boli podané v zákonom stanovenej lehote a spĺňajú zákonom stanovené náležitosti (ust. § 201 ods. 1, § 204 ods. 1, § 205 a nasl. OSP), vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania a rozsudok verejne vyhlásil (ust. § 214 ods. 2 OSP pri dodržaní ust. § 156 ods. 3 OSP). Odvolací súd preskúmal obe odvolaním napadnuté rozhodnutia súdu prvého stupňa, ako i konania, ktoré im predchádzali a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa proti rozsudku zo dňa 24. 02. 2015 ani proti uzneseniu zo dňa 24. 04. 2015 nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako i uznesenie o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie ako vecne správne podľa ust. § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil, nakoľko súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, vec aj správne právne posúdil a správne rozhodol i pokiaľ ide o poplatkovú povinnosť navrhovateľa za podanie odvolania. Odvolací súd takto rozhodol pomerom hlasov 3 : 0, a to s poukazom na ust. § 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Podľa § 9 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov účinnom do 31. 12. 2012, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 17 ods. 1, 2 vyššie citovaného zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov účinnom od 01. 10. 2012 (teda i v čase začatia odvolacieho konania v predmetnej veci), súdne poplatky (ďalej len "poplatky") sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len "poplatkový úkon") uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len "sadzobník"), ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 1 písm. a/, ods. 4 veta prvá, vyššie citovaného zákona, poplatníkom je:
a/ navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa sadzobníka ustanovený poplatok z návrhu,
V odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a/ vyššie citovaného zákona, poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 6 ods. 1, 2 vyššie citovaného zákona, sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku (ďalej len "percentná sadzba") alebo pevnou sumou.
Ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku.

Podľa § 8 ods. 1 vyššie citovaného zákona, poplatok za podanie návrhu alebo žiadosti, poplatok za uplatnenie námietky zaujatosti v konkurznom konaní alebo reštrukturalizačnom konaní podľa osobitného predpisu a poplatok za konanie o dedičstve je splatný vznikom poplatkovej povinnosti.

Podľa § 17 ods. 2 vyššie citovaného zákona, poplatok za odvolanie a dovolanie podané po nadobudnutí účinnosti tohto zákona sa vyrubuje vo výške určenej týmto zákonom.

Podľa § 18ca vyššie citovaného zákona, z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

Podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov ktorý je prílohou k vyššie citovanému zákonu, zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom 20 eur.

Podľa § 212 ods. 1 OSP odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Podľa § 219 ods. 1, 2 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.
Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté rozhodnutie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré účastník môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 212 ods. 2 OSP vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ktoré ale nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil i správny právny záver a svoje rozhodnutie vo veci samej náležite odôvodnil. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia vo veci samej v tom smere, že navrhovateľ v predmetnej veci nepreukázal splnenie zákonom stanovených podmienok na priznanie uplatneného nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy (predovšetkým nepreukázal nesprávny úradný postup exekučného súdu ani samotný vznik škody a nemajetkovej ujmy), a preto s poukazom na ust. § 219 ods. 2 OSP sa v odôvodnení tohto rozhodnutia obmedzil iba na skonštatovanie správnosti týchto dôvodov napadnutého rozhodnutia bez toho, aby odvolací súd tieto dôvody opakoval.

Na zdôraznenie správnosti odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa odvolací súd uvádza, že navrhovateľ sa v predmetnom konaní domáhal náhrady majetkovej škody 2.099,56 eur a nemajetkovej ujmy 419,91 eur z dôvodu ním tvrdeného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 11Er/651/2010. Majetková škoda 2.099,56 eur podľa tvrdenia navrhovateľa predstavovala náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní. Navrhovateľ v podanom návrhu tvrdil, že neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe a rovnako neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevyhnutnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej. Odvolací súd k tomu uvádza, že v čase začatia exekučného konania, t. j. 07. 06. 2010 (kedy bol u súdneho exekútora spísaný návrh na vykonanie exekúcie) bolo ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku formulované tak, že lehota 15 dní neplatila v prípadoch, ak išlo o exekučný titul podľa ust. § 41 ods. 2, písm. c/ a d/ tohto zákona s tým, že pokiaľ súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Odvolací súd je toho názoru, že lehota, ktorá bola stanovená na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa netýkala zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia, čo znamená, že v prípade, ak exekučný súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na jeho rozhodnutie nebola stanovená lehota 15 dní. Odhliadnuc od tejto podstatnej a rozhodujúcej skutočnosti odvolací súd zdôrazňuje, že z exekučného spisu Okresného súdu Levice vedenom pod sp. zn. 11Er/651/2010 je nepochybné, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia bola doručená exekučnému súdu dňa 05.08.2010, exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadeným zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s. dňa 18. 01. 2010 v konaní pod sp. zn. SR 22620/09 a exekučný súd ako súd prvého stupňa uznesením zo dňa 13. 10. 2010 č. k. 11Er/651/2010-11 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Rozhodnutiu súdu predchádzala výzva na predloženie listín, ktoré exekučný súd považoval za potrebné preskúmať predtým, ako rozhodne o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a následne vo veci rozhodol dňa 13. 10. 2010. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 04. 11. 2010 (navrhovateľ vzal podané odvolanie späť a Krajský súd v Nitre uznesením zo dňa 27. 01.2011 č. k. 5CoE/3/2011-21 odvolacie konania zastavil). O zastavení exekučného konania rozhodol exekučný súd dňa 09. 03. 2012 uznesením č. k. 11Er/651/2010-40, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 10. 04. 2012.

Zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie z dôvodov, ktoré sú uvedené v odôvodnení tohto uznesenia nemožno automaticky považovať za nesprávny úradný postup ako to tvrdí navrhovateľ, ktorý v tomto smere nepredložil súdu žiadne dôkazy preukazujúce, že by sa o takýto (nesprávny) postup súdu malo jednať a na základe čoho. Zo zamietnutia žiadosti súdneho exekútora taktiež ešte nemožno vyvodiť ani vznik škody na strane navrhovateľa v tom zmysle, ako ju má na zreteli ust. § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Odvolací súd je toho názoru, že navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal tvrdený nelegálny a nesprávny úradný postup súdu v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 11Er/651/2010, ktorý je nevyhnutným predpokladom vzniku nároku na majetkovú škodu, ktorú si navrhovateľ uplatnil v sume 2.099,56 eur. Pre priznanie náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je nevyhnutné súčasné splnenie troch podmienok (nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody) a v prípade, ak chýba čo len jedna z týchto podmienok, náhradu škody nie je možné priznať, pričom dôkazné bremeno spočíva na poškodenom, teda na navrhovateľovi.

K navrhovateľom uplatnenej nemajetkovej ujme v sume 419,91 eur (t. j. 20 % z uplatňovanej istiny a príslušenstva) odvolací súd na doplnenie dôvodov uvedených v rozsudku súdu prvého stupňa uvádza,

že ust. § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je (okrem písm. b/) formulované tak, že výška nemajetkovej ujmy v peniazoch sa určuje s prihliadnutím najmä na doterajší život poškodeného a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení, z čoho je teda zrejmé, že tieto okolnosti sa týkajú fyzickej osoby. Nemajetkovú ujmu v peniazoch však za určitých okolností možno priznať i právnickej osobe, a to s poukazom na závažnosť vzniknutej ujmy a so zreteľom na konkrétne okolnosti, za ktorých k nej došlo. V dôsledku zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie ešte automaticky nevzniká nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ návrh na náhradu nemajetkovej ujmy odôvodňoval vnútornými zásahmi do spoločnosti, ovplyvňovaním podnikateľského prostredia a rozhodovania, porušením jeho práv, stratou legitímnych očakávaní, že nastane stav predpokladaný zákonom, stratou dôvery v právo a spravodlivé riešenie vecí a pod.. Odvolací súd v predmetnej veci opätovne poukazuje na tú skutočnosť, že žiadosť súdneho exekútora v exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 11Er/651/2010 bola doručená exekučnému súdu dňa 05. 08. 2010 a súd túto žiadosť zamietol uznesením zo dňa 13. 10. 2010 (teda nie viac ako 238 dní, resp. so zbytočnými prietahmi a po veľmi dlhej dobe, ako to tvrdí navrhovateľ), a túto okolnosť je potrebné vziať do úvahy ako rozhodujúcu pri rozhodovaní o uplatnenom nároku navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy. V predmetnej exekučnej veci neboli konštatované prietahy v konaní a nejedná sa ani o dlhotrvajúcu neistotu navrhovateľa, ktorá by mu prípadne mohla spôsobiť značné ťažkosti a ovplyvniť jeho podnikateľské aktivity (naďalej poskytuje úvery), pričom neboli preukázané ani vnútorné zásahy do spoločnosti, na ktoré navrhovateľ poukazoval. Navyiac je potrebné uviesť, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je zmiernenie nemajetkovej ujmy (ktorú ale navrhovateľ nepreukázal), nie prípadná náhrada škody (II. ÚS 58/02, III. ÚS 111/02).

V neposlednom rade odvolací súd poukazuje na samotný exekučný titul, na základe ktorého exekučný súd dňa 13. 10. 2010 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Týmto exekučným titulom je rozsudok rozhodcovského súdu zo dňa 18. 01. 2010, ktorý vydal Stály rozhodcovský súd zriadený Slovenskou rozhodcovskou a.s. v konaní pod sp. zn. SR 22620/09 a vydaniu ktorého predchádzalo uzavretie zmluvy o úvere medzi spoločnosťou navrhovateľa ako veriteľom a V. B. ako dlžníkom. Rozhodcovský súd vyvodil svoju právomoc na vydanie rozsudku z rozhodcovskej doložky zakotvenej vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere. Z konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu SR vyplýva, že pokiaľ v určitej veci nedošlo k uzavretiu (platnej) rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok (R 46/2012), v dôsledku čoho potom tento rozsudok nemôže predstavovať ani prekážku veci rozhodnutej.

Vyššie uvedené považoval odvolací súd potrebné uviesť na doplnenie správnosti dôvodov odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa.

Pri posudzovaní danej veci sa odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, ďalej zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v podanom odvolaní, a to najmä navrhovateľom namietanou vadou konania, spočívajúcou v odňatí možnosti konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vzhľadom na to, že žiadny právny predpis nešpecifikuje pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“, vo všeobecnosti ním treba rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov. Postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom zakladá porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (porovnaj napr. III. ÚS 156/06, III. ÚS 331/04, II. ÚS 174/04).

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach a záväzkoch.

Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, zmyslom a účelom základného práva na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (aj čl. 6 ods. 1 vyššie citovaného Dohovoru) je zaručiť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu vo veci konať a rozhodnúť (napr. I. ÚS 62/97, II. ÚS 26/96). K porušeniu základného práva na súdnu ochranu by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 35/98).

Konaním súdu sa rozumie jeho procesný postup. Konanie súdu v súlade so zákonom musí vykazovať určitú kvalitu a v materiálnom ponímaní zabezpečovať tak právo na súdnu ochranu. Súdne rozhodnutie, ktorým sa završuje poskytovanie súdnej ochrany, musí byť logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania, pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na prvky zrozumiteľnosti, určitosti, jasnosti a súladu jeho skutkových i právnych dôvodov vo vzťahu k výroku. Procesný postup súdu pri konštituovaní i vecnej zmene rozhodnutia, ktorý nenachádza oporu v zákone, je preto treba považovať za závažnú vadu nenaplnujúcu materiálnu stránku práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivý proces, ktorá v konečnom dôsledku objektívne bráni riadnemu (účinnému a efektívnemu) uplatneniu dôležitých procesných práv účastníkov konania slúžiacich na ochranu ich práv a oprávnených záujmov v občianskom súdnom konaní. Nemožno opomenúť, že procesný úkon účastníka súdneho konania, ktorý má podstatný vplyv na ďalšie súdne konanie je možno považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu. Ak je účastník konania z uplatnenia tohto procesného úkonu vylúčený alebo v značnej miere obmedzený (pri jeho uplatnení) v dôsledku nesprávneho postupu súdu, dochádza k stavu, kedy sa mu postupom súdu porušuje ústavné právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces.

Navrhovateľ žiadnym spôsobom nešpecifikoval postup súdu, ktorým mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom a odvolací súd po preskúmaní rozsudku súdu prvého stupňa a konania, ktoré mu predchádzalo, žiadny takýto dôvod nezistil, v dôsledku čoho potom v tejto časti považoval odvolanie navrhovateľa za nedôvodné. Mailové ospravedlnenie neúčasti právneho zástupcu navrhovateľa zo dňa 19. 02. 2015 (odoslané súdu dňa 20. 02. 2015), na pojednávaní konanom dňa 24. 02. 2015 a dôvody v ňom uvedené (zaslanie návrhu na prerušenie konania) a žiadosť o odročenie pojednávania súd prvého stupňa správne posúdil a vec prejednal v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu s poukazom na tú skutočnosť, že predvolanie na pojednávanie bolo doručené právnemu zástupcovi navrhovateľa dňa 27. 01. 2015. Navrhovateľ ani jeho právny zástupca dôvod na odročenie pojednávania súdu neoznámili bez zbytočného odkladu. Odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa pri vyššie opísanom procesnom postupe splnil a mal dňa 24. 02. 2015 splnené všetky procesné povinnosti a podmienky na prejednanie a rozhodnutie veci na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov konania. V postupe súdu prvého stupňa nemožno vzhľadom na vyššie uvedené konštatovať odňatie možnosti konania pred súdom ani nedostatočné zistenie skutkového stavu veci, nakoľko súd prvého stupňa rozhodol v zmysle zákona, čomu predchádzalo riadne zistenie skutkového stavu. Súd prvého stupňa mal pri rozhodovaní k dispozícii fotokópiu exekučného súdneho spisu Okresného súdu Levice, z ktorého pri svojom rozhodovaní vychádzal. Základom jeho rozhodnutia je nesplnenie zákonných podmienok zodpovednostného právneho vzťahu v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov. Ani nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv navrhovateľa (napr. nevykonanie znaleckého dokazovania, resp. neoboznámenie sa s predloženým znaleckým posudkom, ako sa toho domáhal navrhovateľ v podanom odvolaní) nie je postupom, ktorým by mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože rozhodnutie o tom, ktorý dôkaz súd vykoná, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 OSP). Odvolací súd je toho názoru, že vykonávanie ďalšieho dokazovania v predmetnej veci (napr. oboznamovaním sa so znaleckým posudkom č. 1/2014) by bolo, s poukazom na zistený skutkový stav a nepreukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu, nadbytočné a nehospodárne.

K aplikácii ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku správne citoval toto ustanovenie v znení účinnom v čase

začatia exekučného konania a podania žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na súd, pričom toto ustanovenie bolo rovnaké aj v čase začatia tohto konania, a preto je táto námietka navrhovateľa nedôvodná a princíp priamej retroaktivity nebol aplikovaný.

Odvolačný súd uvádza, že súd prvého stupňa po vykonaní dokazovania oboznámením sa s exekučným spisom Okresného súdu Levice vedeným pod sp. zn. 11Er/651/2010 zistil, že tvrdenie navrhovateľa o nečinnosti exekučného súdu v trvaní viac ako 238 dní sa nezakladá na pravde a k navrhovateľom tvrdenej nečinnosti exekučného súdu nedošlo. Odvolačný súd na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa dodáva, že návrh na vykonanie exekúcie bol u súdneho exekútora spísaný dňa 07. 06. 2010 a žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia bola súdu prvého stupňa doručená až dňa 05. 08. 2010, pričom exekučný súd o nej rozhodol uznesením zo dňa 13. 10. 2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 04. 11. 2010. Navyše je potrebné uviesť, že rozhodnutiu súdu predchádzala výzva na predloženie listín, ktoré exekučný súd považoval za potrebné preskúmať pred rozhodnutím o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Navrhovateľ nepreukázal ním tvrdený nesprávny úradný postup v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 11Er/651/2010, vznik majetkovej škody a ani nemajetkovej ujmy, ktorá by mu mala vzniknúť v dôsledku zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Je potrebné zdôrazniť, že na vykonanie tohto úkonu, t. j. zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov) v znení neskorších predpisov platnom v čase začatia a priebehu exekučného konania nikdy nestanovil lehotu 15 dní.

So zreteľom na ustálenú rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR (II. ÚS 471/2012, I. ÚS 86/02, I. ÚS 70/02, I. ÚS 16/02, I. ÚS 63/00) ani samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty (ktorá ale v tomto prípade nebola ani stanovená) nemožno automaticky vyhodnotiť ako porušenie základného práva účastníka konania (na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov). Samotné nedodržanie zákonnej lehoty (ak by bola stanovená) nemožno totiž vnímať izolovane, oddelene od ostatných okolností, ktoré objektívne majú vplyv na jej plynutie a významnou mierou sa podieľajú na jej predĺžení. Preto bolo nevyhnutné prihliadať na všetky podstatné okolnosti prípadu tak, ako to správne učinil v tomto konaní aj okresný súd.

Pokiaľ navrhovateľ namietal nedostatočne zistený skutkový stav, toto svoje tvrdenie žiadnym spôsobom nešpecifikoval a neuviedol, v čom by malo spočívať nedostatočné zistenie skutkového stavu. Odvolačný súd k tomu uvádza, že súd prvého stupňa v tomto smere postupoval správne, nakoľko pokiaľ v konaní nemal preukázanú existenciu škody na strane navrhovateľa, bolo nadbytočné a nevhodné vykonávať dokazovanie na preukázanie výšky navrhovateľom tvrdenej škody.

V ďalšej časti odvolania navrhovateľ vytýkal súdu prvého stupňa, že nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom konania nevznikol stav právnej neistoty. Takáto argumentácia súdu sa však v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku nenachádza a taktiež súd ani nepolemizoval o vhodnosti limitácie dĺžky konania zákonnými lehotami. Odvolačný súd k tomu uvádza, že exekučný súd neporušil žiadnu zákonom stanovenú lehotu (ani nebola stanovená) a o žiadosti súdneho exekútora rozhodol v primeranej lehote, čo znamená, že nemohlo dôjsť z jeho strany ani k posunutiu trvania právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Keďže exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nepochybil a jeho konaním nedošlo k navrhovateľom tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu, od ktorého navrhovateľ odvíja svoj nárok, v dôsledku čoho nebolo potrebné v konaní už ani vykonávať ďalšie dôkazy za účelom preukázania materiálnej škody navrhovateľa. Exekučným titulom v danej veci bol nulitný akt, z právneho hľadiska neexistujúci a nezaväzujúci a zamietnutím žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe takéhoto exekučného titulu navrhovateľovi žiadna škoda ani nemohla vzniknúť. Navyše navrhovateľ ako oprávnený v exekučnom konaní nepodal odvolanie proti uzneseniu súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, z čoho možno vyvodiť záver, že toto uznesenie akceptoval. Súd v danej veci správne aplikoval platné právo a rozhodol v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, v súlade s právom na spravodlivý súdny proces a v súlade s právom na prerokovanie veci v primeranom čase. S námietkami návrhu na prerušenie konania sa vysporiadal prvostupňový súd v dôvodoch rozhodnutia a odvolačný súd sa s jeho dôvodmi stotožnil.

Za nedôvodné považoval odvolací súd i odvolanie navrhovateľa zo dňa 14. 05. 2015 proti uzneseniu súdu prvého stupňa zo dňa 24. 04. 2015 č. k. 7C/101/2013-128, ktorým bola navrhovateľovi uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podanie odvolania v sume 20,- eur podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov. Účelom súdnych poplatkov je aspoň čiastočná úhrada nákladov spojených so súdnym konaním zo strany účastníkov konania. Poplatníkom je navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa Sadzobníka súdnych poplatkov (ktorý je prílohou zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov) ustanovený poplatok z návrhu, pričom v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie vo veci samej a poplatok sa vyberá podľa rovnakej sadzby ako v prvostupňovom konaní za podanie návrhu. Poplatková povinnosť vzniká už podaním odvolania. Súd prvého stupňa v predmetnej veci správne postupoval, keď navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 20,- eur podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu k zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, za podanie odvolania zo dňa 31. 03. 2015 proti rozsudku súdu prvého stupňa zo dňa 24. 02. 2015 č. k. 7C/101/2013-102. Na zdôraznenie správnosti napadnutého uznesenia a k tvrdeniam navrhovateľa v podanom odvolaní proti tomuto uzneseniu, odvolací súd uvádza, že do 30. 09. 2012 bolo súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom oslobodené od súdneho poplatku podľa ust. § 4 ods. 1 písm. k/ vyššie citovaného zákona. Od 01. 10. 2012 bolo toto ustanovenie (§ 4 ods. 1, písm. k/) zrušené. Keďže odvolacie konanie sa v predmetnej veci začalo podaním odvolania (zo dňa 31. 03. 2015), ktoré bolo doručené súdu prvého stupňa dňa 31. 03. 2015, nemožno na odvolacie konanie aplikovať ust. § 4 ods. 1 písm. k/ vyššie citovaného zákona v znení účinnom do 30. 09. 2012 (v zmysle prechodného ustanovenia § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov), ale je potrebné aplikovať ustanovenia zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení účinnom v čase začatia odvolacieho konania. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR v konaní pod sp. zn. 8 Sžf 37/2010 „tak ako poplatková pohľadávka vzniká podaním návrhu a je zročná zároveň týmto okamihom, je aj poplatok z odvolania vo veci samej zročný okamihom, keď bolo toto odvolanie podané. Súd môže súdny poplatok vyrubiť a vymáhať až po vzniku poplatkovej povinnosti.“ Povinnosťou navrhovateľa bolo teda zaplatiť súdny poplatok pri podaní odvolania vo veci samej, ale nakoľko tak navrhovateľ neurobil, súd mu poplatkovú povinnosť uložil uznesením.

Súd teda konal na základe zákona a v súlade s ním a v žiadnom prípade nerozširoval okruh úkonov podliehajúcich poplatkovej povinnosti ako to tvrdil navrhovateľ v podanom odvolaní. Podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa súdny poplatok vyberá zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, pričom ak poplatkovej povinnosti podlieha podanie žaloby, podlieha jej i podanie odvolania. V prípade, ak by zákonodarca mienil nespoplatniť odvolacie konanie vo veciach týchto žalôb, bol by to v predmetnom zákone i upravil, napr. ako pri položke 13 Sadzobníka súdnych poplatkov, ku ktorej prislúcha poznámka, že v odvolacom konaní sa poplatky podľa tejto položky nevyberajú.

V predmetnej veci teda súd prvého stupňa postupoval správne podľa ust. § 5 ods. 1 písm. a/ zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a podľa poznámky č. 3 k položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou k vyššie citovanému zákonu, v zmysle ktorej sa poplatky podľa rovnakej sadzby platia i v odvolacom konaní vo veci samej. Z vyššie uvedenej poznámky je zrejmé, že súdny poplatok sa vyrubuje nielen za samotný návrh na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, ale i za ďalšie úkony, vrátane podaného odvolania. Pokiaľ navrhovateľ v podanom odvolaní proti uzneseniu o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie poukazoval na odôvodnenie pozmeňujúceho a doplňujúceho návrhu poslancov, z tohto podľa názoru súdu nevyplýva a nemožno vyvodiť ani záver, že sa súdny poplatok platí len za samotné podanie návrhu tak, ako na to poukazuje navrhovateľ v odvolaní. Zo strany okresného súdu nedošlo k svojvoľnému rozširovaniu okruhu úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR v konaní pod sp. zn. 4 Cdo 39/2007, na ktoré navrhovateľ v odvolaní poukazoval, nebolo možné v predmetnej veci aplikovať, nakoľko sa týka inej poplatkovej situácie (súdnych konaní, resp. poplatkov ktoré v Sadzobníku súdnych poplatkov uvedené nie sú). V prejednávanej veci o takýto prípad nejde a súdny poplatok zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa v Sadzobníku súdnych poplatkov nachádza, a to práve pod položkou č. 7a, v zmysle ktorej súd prvého stupňa i postupoval, keď navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť súdny

poplatok za odvolanie v správnej výške, pričom aplikoval správny právny predpis a správne ho i vyložil a k použitiu analógie zo strany súdu nedošlo.

K námietke navrhovateľa, uvedenej v odvolaní zo dňa 14. 05. 2015, že napadnuté uznesenie zo dňa 24. 04. 2015 (o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie proti rozsudku) neobsahuje žiadne dôvody, preto je nepreskúmateľné, odvolací súd dodáva, že aj keď riadne odôvodnenie uznesenia, rovnako ako rozsudku je súčasťou základného práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu a s ňou súvisiaceho práva na spravodlivý proces podľa článku 46 ods. 1 a článku 48 ods. 2 Ústavy SR, stručné odôvodnenie rozhodnutia o poplatkovej povinnosti, spočívajúce len v uvedení, že ide o súdny poplatok za podané odvolanie s uvedením konkrétnej položky Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou k zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, vyhovuje požiadavke dostatočného odôvodnenia rozhodnutia v zmysle ust. § 157 ods. 2 v spojení s ust. § 167 ods. 2 OSP a nenapíňa intenzitu odňatia možnosti konať pred súdom z dôvodu nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia. Pre dostatočné odôvodnenie uznesenia o uložení poplatkovej povinnosti nie je podstatné, či rozhodnutie súdu obsahuje oddelenú časť s výslovným uvedením nadpisu odôvodnenie alebo odôvodnenie nasleduje bezprostredne vo výrokovej časti. Musí však byť z neho zrejmé, z akého dôvodu je poplatková povinnosť uložená, v akej výške a podľa ktorej položky Sadzobníka súdnych poplatkov a tieto náležitosti odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa obsahuje.

V súvislosti s poplatkovou povinnosťou navrhovateľa odvolací súd dáva do pozornosti navrhovateľa i uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 19. 06. 2014 v konaní pod sp. zn. IV. ÚS 340/2014, v ktorom bola na základe sťažnosti navrhovateľa riešená práve otázka aplikácie položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov (ktorý je prílohou zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov) v odvolacom konaní vedenom na základe odvolania podaného navrhovateľom proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš a Okresného súdu Ružomberok, ktorým tieto sudy zamietli návrh navrhovateľa na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Za podané odvolanie bola navrhovateľovi uznesením uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok a krajské sudy (Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 29. 10. 2013 v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Co 548/2013, uznesením zo dňa 05. 09. 2013 v konaní pod sp. zn. 16 Co 538/2013 a Krajský súd v Žiline uznesením z 25. 07. 2013 v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 320/2013) potvrdili uznesenia o uložení poplatkovej povinnosti navrhovateľovi. Jedná sa teda o skutkovo totožnú situáciu pri vyrubení súdneho poplatku za podané odvolanie vo veci náhrady škody a nemajetkovej ujmy v prípade odvolacieho konania začatého po 30. 09. 2012, nakoľko i odvolacie konanie v tejto predmetnej veci sa začalo po 30. 09. 2012, teda v čase, keď už podanie odvolania vo veci náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom podliehalo poplatkovej povinnosti.

Súd prvého stupňa preto správne postupoval, keď vyrubil navrhovateľovi za podané odvolanie súdny poplatok, aplikujúc tak platnú právnu úpravu účinnú v čase vzniku poplatkovej povinnosti (t. j. v čase podania odvolania) a rovnako tak správne stanovil i výšku súdneho poplatku v sume 20,- eur s poukazom na ust. § 6 ods. 2 vyššie citovaného zákona a položku 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou k tomuto zákonu. Zároveň jedným uznesením navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť i súdny poplatok v sume 3,- eurá (podľa položky č. 20a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou k vyššie citovanému zákonu), teda spolu 23,- eur, pričom navrhovateľ namietal len súdny poplatok za podanie odvolania proti rozsudku podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov v sume 20,- eur.

Z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako i odvolaním napadnuté uznesenie o uložení poplatkovej povinnosti za podanie odvolania, odvolací súd podľa ust. § 219 ods. 1, 2 OSP ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1 a ust. § 142 ods. 1 OSP tak, že úspešnému odporcovi v odvolacom konaní náhradu trov tohto konania nepriznal, pretože si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a ani mu žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.